

гласове изъ проясненото поле.

Зажени богаташъ Янчо най-малкия си синъ. Свики тжпанари и свирачи, гайдари и пѣвци. Вдигна свадба — да чуютъ гори и поля. Събра се мало и голѣмо — бедни и богати, канени и неканени. Само сироммахъ Пенчо не отиде — имаше си работа вкжщи. Както си стѣгаше колата, извика му слугата на богаташъ Янча:

— Бързай, сироммахъ Пенчо, господарътъ те вика!

Зарадва се сироммахъ Пенчо, хвърли теслата, намота набързо пояса, понамѣсти съвсемъ набързо калпака, пжтьомъ наметна и облѣче дрешката си.

— Ама и такъвъ сироммахъ като мене не е забравилъ! — подметна Пенчо.

— Такава сватба не е ставала до сега въ село, — отвърна слугата.

Още далече бѣха Пенчо и слугата отъ дома на богаташъ Янчо — и чува зурлитѣ, тжпанитѣ и гайдитѣ — всичко пишѣше на провала. Високо се провикваха момци, гърмѣха пищови.

— Бързай, сироммахъ Пенчо, и гледай какво е чудо! — каза слугата когато приближи двора. Край вратника се гущеха въ кжси окърпени кожухчета жени и баби. Деца цапаха изъ калъта, която пре-

ливаше надъ царвудитѣ имъ. Играеха ржченица моми и момци изъ двора. Стари сватове надигаха бѣклици като че свирѣха на тѣхъ.

Весели двери гонѣха изъ двора кокошки и гжски, загащваха ги край кошоветѣ, хващаха ги и ги колѣха. Изхвъркна за мигъ свежървата, люто имъ се разкрещя.

Защо ги пуснахте да подскачатъ, бре, застжпете ги веднага, нали ще изпоцапатъ и окървавятъ перушината си. Но синоветѣ ѝ се преструваха че не чуватъ, разотидоха се изъ двора.

— Тѣкмо за перушината ти сега ще мислятъ, — поусмихна се слугата.

— Ама па свадба, ама па свадба! — чудѣше се и въртѣше глава Пенчо, бавно пристжпваше изъ двора и бързо оглеждаше какво се върши наоколо.

— Какво си се зазѣпалъ, бре! Бързайте и двама, откога е заклано прасето, а нѣма кой да го опърли! — подвикна имъ свежървата.

— По насъ ли викатъ? — зачуди се Птнчо.

— Точно по насъ, братко, да не мислишъ, че по закланитѣ гжски. Ти си мислѣше, че като те викатъ, то е заядене и пиене.